

Městský soud v Praze
Slezská 2000/9, 120 00, Praha 2 — Vinohrady
podatelna@msoud.pha.justice.cz
IDDS: snkabmm

datovou zprávou

V Praze dne 24. 4. 2022

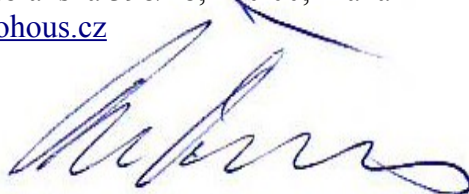
žalobce A **Mgr. Eva** [redacted]
bytem Kovařovicova [redacted], Krč, 14000 Praha 4

žalobce B **Ing. Petr** [redacted]
bytem Kovařovicova [redacted], 140 00 Praha 4

žalobce C **Ing. Arnold** [redacted]
bytem Kovařovicova [redacted], 140 00 Praha 4

žalobce D **Pankrácká společnost, z.s.**, IČO 266 66 154
se sídlem Hudečkova 1097/12, 140 00, Praha 4 — Podolí

zastoupeni *Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem, ev. č. ČAK 12427*
se sídlem Lublaňská 398/18, 120 00, Praha 2 — Vinohrady
pavel@cernohous.cz



žalovaný: **Ministerstvo dopravy**
nábř. Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

za osoby zúčastněné na řízení označují žalobci všechny účastníky stavebního řízení

ROZŠÍŘENÍ ŽALOBY

podle § 65 odstavce 1 a 2 soudního řádu správního **proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 8. 3. 2022 čj. MD-32102/2021-130/61, sp.zn. MD/32102/2021/130**, kterým byla z větší části zamítnuta odvolání žalobců a bylo částečně změněno, jinak potvrzeno, rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 30. 6. 2021, sp. zn. S-MHMP 2588968/2019, čj. MHMP MHMP 794288/2021, o **povolení stavby „Výstavba trasy I.D metra v Praze, provozní úsek Pankrác - Nové Dvory“ (hlavní stavba)**
— o přezkum žalovaného a prvostupňového rozhodnutí a o přezkum závazných stanovisek
— o přezkum rozhodnutí ve věci ne/podjatosti MHMP

Soudní poplatek byl uhrazen bankovním převodem na účet KS v Ostravě.

přílohy:

- doklad o platbě soudního poplatku žalobcem A
- doklad o platbě soudního poplatku žalobcem B
- doklad o platbě soudního poplatku žalobcem C
- doklad o platbě soudního poplatku žalobcem D

I.
podání žaloby
podání ROZŠÍŘENÍ ŽALOBY

Žalobci podali dne 11. 4. 2022 žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. Žalobci uhradili soudní poplatek což dokládají přiloženými výpisy — doklady o odeslání plateb. Krajský soud v Ostravě následně vydal usnesení čj. 39 A 1/2022 – 38 ze dne 13. 4. 2022, kterým rozhodl, že není místně příslušným krajským soudem — že je jím Městský soud v Praze. Žalobci proto zasílají toto rozšíření již Městskému soudu v Praze.

Řízení bylo vedeno mj. podle zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (liniový zákon).

Žalovaný doručoval napadené rozhodnutí vyvěšením na úřední desce. Vyvěšeno bylo 9. 3. 2022, k doručení tak došlo 24. 3. 2022. S ohledem na to, že se na toto řízení vztahuje zákon č. 416/2009 Sb. o urychlení výstavby, plyne k podání žaloby zkrácená měsíční lhůta, která skončí v pondělí 25. 4. 2022, když datum 24. 4. 2022 padá na neděli — **toto rozšíření žaloby (žalobních bodů) je tedy včasné.**

II.
Žalobní body

- A** **rozpor povolené stavby s územním rozhodnutím**
— ve vztahu k povolení pilotové stěny (bod uplatněný v podání ze dne 11. 4. 2022)
- B** **stavební povolení bylo vydáno vyloučeným správním orgánem**
žalovaný tuto vadu nenapravit

Žalovaný v žalovaném rozhodnutí odkázal na vyřešení této otázky rozhodnutím Ministera dopravy ze dne 8. 12. 2021 čj. MD-32552/2021-510/5, kterým byl zamítnut rozklad proti usnesení Ministerstva dopravy, odboru drážní dopravy ze dne 28. 6. 2021 čj. 31/2020-130-SPR/35, které tímto bylo potvrzeno.

Účastníci řízení vznesli včasné námitky systémové podjatosti — to v řízeních — sp. zn. S-MHMP 4588968/2019 o povolení stavby metra D — hlavní stavby: „Výstavba trasy I.D metra v Praze, provozní úsek Pankrác — Nové Dvory“ — sp. zn. sp. zn. S-MHMP 458382/2020 o povolení stavby metra D — ZS OL2: „Výstavba trasy I.D metra v Praze, provozní úsek Pankrác — Nové Dvory; v rozsahu stavebního oddílu SOD 13 - Stanice Olbrachtova, část Zařízení staveniště OL2“ — sp. zn. S-MHMP 453799/2020 o povolení stavby metra D — ZS mimo OL2: „Výstavba trasy I.D metra v Praze, provozní úsek Pankrác — Nové Dvory; v rozsahu stavebního oddílu SOD 11 – Stanice Pankrác D, SOD 12 – Traťový úsek Pankrác – Olbrachtova, SOD 13 – Stanice Olbrachtova, stavby objektů zařízení staveniště (mimo ZS OL2)“.

Žalobci tvrdí a v průběhu správního řízení dokládali důkazy, že politické vedení Hlavního města Prahy má eminentní zájem na povolení stavby metra D, že tuto stavbu prezentuje jako svou prioritu — tedy že je z důvodu tzv. systémové podjatosti vyloučen z rozhodování celý Magistrát hl. m. Prahy.

Námítky podjatosti byly zamítnuty rozhodnutími ministerstva dopravy

1. usnesením ze dne 9. 9. 2020 čj. 32/2020-130-SPR/3 v řízení o povolení stavby metra D — hlavní stavby
2. usnesením ze dne 10. 9. 2020 čj. 31/2020-130-SPR/3 v řízení o povolení stavby metra D — ZS OL2
3. usnesením ze dne 22. 9. 2020 čj. 44/2020-130-SPR/3 v řízení o povolení stavby metra D — ZS mimo OL2.

Proti uvedeným rozhodnutím podal účastník Pankrácká společnost, z.s. včasné rozklady — o nich bylo po spojení řízení rozhodnuto společným **rozhodnutím ministra dopravy ze dne 9. 6. 2021** čj. MD-13010/2021-510/8, kterým ministr **zrušil všechna tři usnesení ministerstva o „nepodjatosti“**.

Následně ministerstvo vydalo nové rozhodnutí — společné usnesení Ministerstva dopravy, Odboru drážní dopravy ze dne 28. 6. 2021 sp. zn. 31/2020-130-SPR, čj. 31/2020-130-SPR/35, kterým opakovaně zamítlo námítky podjatosti „*uplatněné Pankráckou společností, z.s.*“. Proti tomuto rozhodnutí podala Pankrácká společnost, z.s. další rozklad. Podaný rozklad pak třemi podáními (ze dne 2. 8. 2021, ze dne 22. 10. 2021 a ze dne 24. 10. 2021) obsahujícími obsáhlé důkazní prostředky (citace, odkazy) doplnila.

V návaznosti na to bylo vydáno rozhodnutí (ze dne 8. 12. 2021, sp. zn. MD/32552/2021/510, čj. MD-32552/2021-510/5), kterým ministr dopravy (*ještě p.t. Karel Havlíček*) zamítl rozklad účastníka Pankrácká společnost, z.s. proti rozhodnutí Ministerstva dopravy (28. 6. 2021 sp. zn. 31/2020-130-SPR, čj. 31/2020-130-SPR/35).

Uvedenými rozhodnutími Ministerstva dopravy však byly zamítnuty jen námítky Pankrácké společnosti, z.s. Tedy i rozhodnutí ministra dopravy (ze dne 8. 12. 2021, sp. zn. MD/32552/2021/510, MD-32552/2021-510/5) zamítající rozklad, dopadá jen na námítky jediného účastníka — a to Pankrácké společnosti, z.s.

Námítky podjatosti vznesené jinými účastníky řízení nebyly projednány — stavební povolení tak bylo vydáno správním orgánem v rozporu s ustanovením § 14 odst. 1 správního řádu — **napadené stavební povolení je proto nezákonné**. Žalovaný tuto vadu neodstranil — přesto, že na ni byl žalobci upozorněn.

Žalované rozhodnutí tak potvrdilo stavební povolení vydané vyloučeným orgánem a z tohoto důvodu je samo také nezákonné.

Navíc, toto poslední rozhodnutí ministra dopravy (ze dne 8. 12. 2021) považujeme za nezákonné a nesprávné, neboť vadně posoudilo otázku podjatosti. Předně — odůvodnění „*nepodjatosti*“ je diametrálně rozdílné od prvního rozhodnutí ministra (ze dne 9. 6. 2021). Bez toho, že by byly doloženy podklady, které by svědčily o nepodjatosti — přesto, že naopak účastníci doložili řadu nových dokladů (v mezičase nově vzniklé důkazy) prokazující mimořádně intenzivní zájem politického vedení HMP na výsledku řízení, na jeho urychlení, a tím i svědčící mimořádně vysokému riziku nikoli nezaujatého a nestranného rozhodování úředních osob - zaměstnanců MHMP — rozhodl ministr tak, že nejprve bagatelizoval účastníkem řízení předložené důkazy, bagatelizoval význam mediálních prohlášení, bagatelizoval zájem politických představitelů HMP na urychleném zahájení strategické dopravní stavby, poté dezinterpretoval judikaturu i své předchozí rozhodnutí, aby nakonec dospěl k závěru, že „*systemová podjatost je tak v tomto případě prakticky vyloučena, protože zkrátka neexistuje jiný zákonem stanovený věcně příslušný správní orgán, který by mohl v této věci rozhodnout namísto Magistrátu hl. m. Prahy. Připuštěním systemové podjatosti by tak došlo akorát*

k nežádoucímu zablokování výkonu státní správy. Je tedy namístě zabývat se pouze možnou podjatostí konkrétních úředních osob.“

Namísto vyhodnocení důkazů svědčících nadkritickému riziku systémové podjatosti v celé šíři vznesené námitky systémové podjatosti, vyhodnocení důkazů ke smyslu a podstatě oprávněné obavy účastníků řízení ohledně nestranného a nepodjatého rozhodování magistrátu HMP ve vedených správních řízeních, se tak ministr ve svém druhém rozhodnutí rozhodl zabývat výlučně tím, co nebylo namítáno, tj. eventuální individuální podjatostí konkrétních úředních osob.

Vyloučení osob, u nichž lze vzhledem k určitým skutečnostem pochybovat o jejich nestrannosti z rozhodovacích procesů, je nepochybně univerzálním právním principem (platí nejen pro úředníky, ale i pro soudce) a je podstatnou součástí práva na spravedlivý proces. Ústavně konformní výklad rizika systémové podjatosti nebyl v druhém rozhodnutí ministra respektován.

Druhé rozhodnutí ministra o rozkladu (ze dne 8. 12. 2021) tak bylo vydáno v rozporu s ustanoveními správního řádu (§ 2 odst. 4 správního řádu).

Toto druhé rozhodnutí je rovněž vnitřně nelogické, když dovozuje „*zanedbatelnou intenzitu případného vnějšího působení na příslušné úředníky Magistrátu hl. m. Prahy*“ resp. nepravděpodobnost vlivu mediálních vystoupení komunálních politiků na rozhodování zaměstnanců HMP, přičemž argumentem má být skutečnost, že stavba metra má být stavbou dopravní infrastruktury celostátního významu, na níž nemá mít zvýšený zájem výlučně územně samosprávný celek HMP. Pomině-li žalobce nedůvodnost označení jednoho úseku pražského metra, a to úseku Pankrác - Nové Dvory (tj. *úseku nacházejícího se výlučně v územním obvodu Prahy 4*) jako stavby celostátního významu, relevantní je, že i kdyby na stavbě (*nikoli na jejím dokončení, jak zavádějícím způsobem uvádí ministr, nýbrž na jejím zahájení!*) vedle politického vedení HMP a zainteresovaných stavebních firem (*v první řadě firmy Strabag*) měly zvýšený zájem z jakýchkoli důvodů i jiné osoby, nic to nemění na skutečnosti, že o stavebních povoleních pro tuto stavbu rozhodovaly právě úřední osoby, které jsou v zaměstnaneckém vztahu k HMP a které si tudíž musely být daného zvýšeného zájmu na zahájení stavby metra ze strany svého zaměstnavatele vědomy.

Ministr dopravy ve svém prvním rozhodnutí o rozkladu velmi případně poukázal na usnesení Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 28. 12. 2020 j. MMR-61322/2020-83/2776, jímž MMR rozhodlo o námitkách podjatosti všech úředních osob Magistrátu hl. m. Prahy v řízení o odvoláních proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 22, odboru výstavby, jímž byla umístěna stavba označená jako "Silniční okruh kolem Prahy, stavba 511 Běchovice - dálnice D1" vč. povolení ke kácení dřevin a porostů.

Povahou rozhodované věci — silniční okruh kolem Prahy resp. výstavba nové trasy metra — jsou oba případy nepochybně srovnatelné.

Ministerstvo pro místní rozvoj tak v obdobné kauze a na základě téměř identické argumentace podatelů námitek systémové podjatosti (vznesené až v rámci odvolání proti meritornímu rozhodnutí) rozhodlo tak, že ředitel Magistrátu hl. m. Prahy je **vyloučen** z projednávání a rozhodování v řízení. Odůvodnění usnesení Ministerstva pro místní rozvoj o vyloučení úředních osob, u nichž z podstaty věci hrozí riziko nikoli nestranného rozhodování, považují žalobci za přesvědčivé, souladné s judikaturou a zejm. souladné se základním cílem institutu podjatosti, tj. aby o věci zjevného zájmu svého zaměstnavatele neroz-

hodovaly úřední osoby, které mohou být svým postavením zaměstnanec ovlivněny ve svém rozhodování tak, že nad zákonnost rozhodování postaví zájem svého zaměstnavatele.

Ministerstvo pro místní rozvoj v odůvodnění usnesení o vyloučení ředitele MHMP správně konstatovalo, že pouhý poukaz na skutečnost, že pracovník územně samosprávného celku je povinen dodržovat právní předpisy, hájit při výkonu své činnosti veřejný zájem a rozhodovat nestranně, neobstojí. MMR k tomu odkázalo na závěry přijaté usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, kde bylo uvedeno, že *"Zákon sice ukládá úředníkům územních samosprávných celků povinnost, jejichž plnění by mělo zajistit, že budou při výkonu svých pravomocí postupovat nestranně, avšak povaha jejich pracovněprávního vztahu k zaměstnavateli skutečně účinné záruky toho, že se tak opravdu bezesbytku stane, nedává. Tito úředníci totiž nejsou vůči obci či kraji ve veřejnoprávním služebním poměru, který by se vyznačoval trvalostí a zásadní nezrušitelností (tzv. definitivita) a který by poskytoval dostatečně účinné právní záruky před působením ze strany nadřízených (např. zásadní nepřeložitelnost). Takové rysy zvláštní pracovněprávní poměr úředníků k obci nebo kraji zakotvený v zákoně o úřednících územních samosprávných celků nevykazuje. Naopak, podle něho se sice pracovní poměr úředníka územního samosprávného celku uzavírá v zásadě na dobu neurčitou, avšak lze jej ukončit ze všech důvodů uvedených v zákoníku práce, tedy rovněž pro nadbytečnost."* Podle názoru MMR se proto nestačí odkazovat na skutečnost, že ve správním řízení vystupuje pracovník územně samosprávného celku prvotně jako úředník, nikoli jako zaměstnanec tohoto územně samosprávného celku, neboť právě tuto argumentaci považoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu za nedostatečnou.

Ve svém prvním rozhodnutí (č.j. MD-13010/2021-510/8, sp. zn. MD/13010/ 2021/510 — na straně 8.) se ministr dopravy jako odvolací orgán vyjádřil k analogii se situací popísanou námitkou systémové podjatosti, a to takto :

„Obdobnou námitkou systémové podjatosti se ve vztahu k obdobné strategické dopravní stavbě nejen pro hlavní město Prahu ("Silniční okruh kolem Prahy, stavba 511 Běchovice-dálnice D1") zabývalo Ministerstvo pro místní rozvoj, kdy ve svém rozhodnutí ze dne 28. prosince 2020, č.j. MMR-61322/2020-83/2776, zkonstatovalo podjatost, resp. vyloučení ředitele magistrátu z projednávání a rozhodování v řízení Takovéto detailní, resp. věcné a materiální posouzení odvolatelem uplatněné námitky systémové podjatosti ministerstvo nečinilo, a tedy pochybilo, z tohoto důvodu bude nutné, aby takto řádně postupovalo v dalším projednání a posouzení předmětných včasných odvolatelových námitek systémové podjatosti, a to i s přihlédnutím k ustálené judikatuře správních soudů ve věci tzv. systémové podjatosti správního orgánu. Novela § 14 správního řádu (platná od 1. listopadu 2018...) na vlastní podstatě tzv. systémové podjatosti nic nezměnila, jen zdůraznila nutnost ryze individualizovaného rozhodování o takto uplatněné námitce podjatosti Takovými okolnostmi by v daném případě mohly být jednak strategický dopravní význam stavby metra I. D pro hlavní město Prahu a jednak vlastnický vztah hlavního města Prahy ve vztahu ke stavebníkovi, kdy věcně a místně příslušný stavební úřad (magistrát) je orgánem hlavního města Prahy. Tuto skutečnost odvolatel opakovaně namítal, avšak ze strany ministerstva nebyla beze všech pochybností řádně vypořádána.“

Ve svém druhém rozhodnutí se ministr s námitkou odvolatele (nyní žalobce) analogií vypořádal tak, že ji odbyl tím, že se s ní údajně vypořádalo společné usnesení ministerstva dopravy, když uvedlo, že hlavní město Praha jako vlastník provozovatele speciální dráhy - metra, o této dráze současně rozhoduje jako speciální stavební úřad.

Dalším novým dokladem podjatosti MHMP je pak to, jak zcela slepě MHMP odbyl prošetření zahájení stavby metra D — viz dále žalobní bod D.

Žalobci dále připomínají, že celé rozhodnutí MHMP, odvoláními napadené stavební povolení, bylo vypracováno v době, kdy o nepodjatosti nebylo rozhodnuto — rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 28. 6. 2021 čj. 31/2020-130-SPR/35 sp. zn. 31/2020-130-SPR, usnesení, kterým MD nevyhovělo námitce podjatosti vznesené Pankráckou společností, z.s., bylo do spisu stavebního řízení doručeno dne 29. 6. 2021. Stavební úřad pak v podstatě okamžitě — dne 30. 6. 2021 — vydal stavební povolení, rozhodnutí, které má 140 stran a řadu příloh. Téhož dne vydal rovněž další stavební povolení (čj. MHMP 923284/2021, sp. zn. S-MHMP 453799/2020, zařízení staveniště trasy metra D - SOD 11, SOD 12, SOD 13) v rozsahu 68 stran. Je neuvěřitelné, že by stavební úřad byl schopen během necelého jednoho pracovního dne vypracovat dvě takto rozsáhlá rozhodnutí. Uvedené tak dokazuje, že stavební úřad zpracovával stavební povolení (tj. posuzoval stavbu, její dokumentaci, další podklady, vznesené námitky) ještě před tím, než MD rozhodlo o jeho nevyloučení. Stavební úřad tak postupoval v rozporu se ustanovením § 14 odst. 4 správního řádu — když úřední osoby ve stavebním úřadu zpracovávaly meritorní rozhodnutí ještě před tím, než bylo rozhodnuto o jejich nevyloučení, tedy zjevně porušily ustanovení, že mohou provádět jen úkony, které nesou odkladu. Tento postup (vědomé porušování zákona s cílem co nejdříve vydat určité rozhodnutí) pak potvrzuje naše podezření z podjatosti všech úředních osob v MHMP.

Výše uvedené rozhodnutí ministra (ze dne 8. 12. 2021) dále vychází z nesprávné premisy, že Hlavní město Praha je jediným orgánem s kompetencí speciálního stavebního úřadu pro speciální dráhu (metro), tedy že neexistuje jiný speciální stavební úřad, se sousedním obvodem, který by bylo možno pověřit — ministr uvedl (str. 8 rozhodnutí):

„Rozkladová komise v tomto případě považuje za naprosto stěžejní skutečnost to, že speciálním stavebním úřadem ve smyslu S, 15 odst. 1 písm. b) stavebního zákona v případě stavby speciální dráhy, tj. metra je podle S, 57 odst. 1 zákona o drahách hlavní město Praha, resp. jako orgán Magistrát hl. m. Prahy. Jedná se o působnost výhradní, kdy s ohledem na tuto zákonem stanovenou exkluzivitu hl. m. Prahy nelze řízení ve věci stavby metra delegovat na jiný věcně příslušný stavební úřad, jako se to stalo v případě citovaného usnesení Ministerstva pro místní rozvoj, na něž odvolatel odkazuje, které se týkalo řízení o umístění stavby Pražského okruhu, tj. staveb pozemních komunikací. Systémová podjatost je tak v tomto případě prakticky vyloučena, protože zkrátka neexistuje jiný zákonem stanovený věcně příslušný správní orgán, který by mohl v této věci rozhodnout namísto Magistrátu hl. m. Prahy. Připuštěním systémové podjatosti by tak došlo akorát k nežádoucímu zablokování výkonu státní správy. ...“

Jedná se o vadné právní posouzení — podle § 7 odst. 1 zákona č. 266/1994 Sb. o drahách *„Speciálním stavebním úřadem pro stavby dráhy je drážní správní úřad.“*, podle § 53 odst. 1 zákona o drahách *„Zřizuje se správní úřad Drážní úřad jako orgán státní správy se sídlem v Praze, který je podřízen Ministerstvu dopravy.“*, dále podle § 55 odst. 1 *„Drážní úřad vykonává působnost podle tohoto zákona nebo podle zvláštního právního předpisu s výjimkou věcí, ve kterých tak činí Ministerstvo dopravy, Drážní inspekce, Úřad nebo obce.“* — tedy Drážní úřad je nadán zbytkovou působností — dále ustanovení § 57 odst. 1 stanoví, že Hlavní město Praha vykonává přenesenou působnost podle zákona o drahách ve věci dráhy tramvajové, trolejbusové, lanové a speciální dráhy — se stanovenými výjimkami; mezi výjimkami není výkon působnosti speciálního stavebního úřadu. Výjimka působnosti speciálního stavebního úřadu je stanovena pro kompetence ostatních obcí (§ 57 odst. 2 písm. f), přičemž podle § 57 odst. 3 *„Příslušnou k rozhodování podle tohoto zákona je obec, v jejímž územním obvodu se nachází dráha tramvajová, trolejbusová, lanová nebo speciální dráha.“* Z uvedeného plyne, že na území Hlavního města Prahy je speciálním stavebním úřadem Magistrát hl. M. Prahy a mimo územní obvod Prahy to je zase Drážní úřad. V žádném případě není

pravda, že by HMP mělo nějakou „výhradní“ jedinečnou působnost — kdyby tomu bylo tak, musely by i tramvajové trati (povolované speciálním stavebním úřadem) být mimo Prahu povolovány Magistrátem hlavního města Prahy (což by bylo v rozporu s ustanovením § 57 odst. 3 zákona). Dokladem o opaku je i praxe kdy např. tramvajové trati mimo území Prahy povoluje právě Drážní úřad (jeho územní odbory). Ministerstvo jako nadřízený orgán proto mohlo vyřešit vyloučení celého MHMP právě tím, že by vydáním rozhodnutí pověřilo Drážní úřad, což je příslušný správní orgán se sousedním obvodem (*celá ČR mimo území Prahy*).

Rozhodnutí ministra dopravy ze dne ze dne 8. 12. 2021, sp. zn. MD/32552/2021/510, čj. MD-32552/2021-510/5 je proto nezákonné, když je v tomto založeno na vadném právním posouzení „nemožnosti“ pověřit jiný (nevyločený) správní orgán.

Toto rozhodnutí je nezákonné i proto, že ignoruje absenci rozhodnutí o námitkách podjatosti vznesených jinými účastníky vedle žalobce D — mj. též žalobci A, B a C — o jejich námitkách podjatosti nebylo rozhodnuto.

Věcné důvody dokládající vyloučení přitom jasně vyplynuly z podání žalobců a jsou známa i ministerstvu a ministrovi — sám je uvedl v rozhodnutí (ministra dopravy) ze dne 9. 6. 2021 čj. MD-13010/2021-510/8.

Žalobci proto s odkazem na § 75 odst. 2 s.ř.s. žádají o přezkum zákonnosti Rozhodnutí ministra dopravy ze dne ze dne 8. 12. 2021, sp. zn. MD/32552/2021/510, čj. MD-32552/2021-510/5 a jemu předcházejícího usnesení Ministerstva dopravy (28. 6. 2021 sp. zn. 31/2020-130-SPR, čj. 31/2020-130-SPR/35).

Žalobci A, B a C byli postupem Ministerstva dopravy a ministra dopravy zkráceni v právu na projednání jimi vznesených námitek podjatosti.

Všichni žalobci pak byli zkráceni v právu na spravedlivý proces — když o povolení stavby rozhodoval pro podjatost vyloučený MHMP, čímž byla porušena zásada *nemo iudex in causa sua*. Toto porušení pak mělo vliv na ne/zákonnost stavebního povolení — když podjatý orgán stranil stavebníkovi (viz další žalobní body).

C vynechání ústního jednání vynechání místního šetření — nezjištění stavu věci

Žalobci napadli, že neproběhlo původně nařízení ústní jednání. Žalovaný tuto námitku zamítl s tím, že od ústního jednání a od místního šetření lze upustit, jsou-li správnímu orgánu známy poměry staveniště. Žalovaný se nevypořádal s námitkou, že MHMP (jako speciální stavební úřad) nezná poměry staveniště po celé trase metra, když na většině pozemků, na kterých byla stavba povolována běžně nevykonává svou působnost (nejsou komunikacemi příslušné třídy). Žalovaný se touto námitkou nijak nezabýval.

Žalované rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů — není jasné, na základě jakých skutečností dospěl žalovaný k závěru, že není potřeba zjistit stav věci místním šetřením.

Stavební povolení tak bylo vydáno bez zjištění stavu věci potřebného k vydání povolení — a zejména bylo znemožněno účastníkům seznámit se při místním šetření se staveb pozemků (s rozestavěností stavby, viz dále!) a vyjádřit se k tomuto stavu.

Z důvodu vynechání ústního jednání také bylo znemožněno projednání s dotčenými orgány — tak, aby při jednání přímo reagovaly na námitky ke stavbě, ke svým stanoviskům a mohly.

D povolení již prováděné stavby — nezjištění stavu věci

Žalobci v rámci svých vyjádření k podkladům (před vydáním žalovaného rozhodnutí), v podáních z 25. 2. 2022 upozornili žalovaného na skutečnost, že **stavba již byla zahájena**. Žalobci vyzvali žalovaného, aby zjistil stav věci (zahájenost stavby). Žalovaný na to reagoval (str. 46 žalovaného rozhodnutí) tak, že se plně spokojil s „prošetřením“ provedeným magistrátem HMP (tedy podjatým orgánem) namísto aby sám zjistil stav věci, sám provedl místní šetření (ohledáním na místě).

Žalovaný tak nezjistil stav věci Jeho „zjišťování“ je procesně vadné, neboť „oslovení“ podřízeného orgánu není řádným dožádáním provedením úkonu. Tvrzení žalovaného, že ustanovení o dožádání na tento případ nedopadá není nijak odůvodněno a je podle názoru žalobců založeno na vadném právním posouzení.

Ve fázi odvolacího řízení je funkčně příslušným orgánem Ministerstvo dopravy. **Je to proto ministerstvo a právě jen ministerstvo, kdo nyní má zjistit stav věci — tj. i prověřit skutečnost, zda došlo k zahájení stavby. Je to úkon nezbytný pro zjištění stavu věci před vydáním rozhodnutí** (lze jej provést např. provedením místního šetření). Splnění zákonné povinnosti zjištění stavu věci nelze odbyť tím, že oznámení účastníka o zahájení stavby ministerstvo „postoupí“ prvostupňovému orgánu. V důsledku podání odvolání došlo k přenesení působnosti (devolutivní účinek odvolání) — je to právě postup a rozhodnutí, co je předmětem odvolacího přezkumu — a **není proto možné, aby úkony v odvolacím řízení, mající prověřit zákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí** (např. prověření zahájení stavby před právní mocí stavebního povolení), **prováděl bez dalšího prvostupňový orgán, tj. právě ten orgán, jehož rozhodnutí je předmětem odvolacího přezkumu.**

Provedení určitého úkonu lze dožádat podle ustanovení § 13 správního řádu — avšak v nyní projednávané věci nedošlo k takovému dožádání (*postoupení podnětu není dožádáním provedení úkonu v rámci odvolacího řízení*).

I kdyby se ministerstvo dopravy a MHMP svorně snažily tvrdit, že toto postoupení fakticky mělo účinky dožádání, pak by se jednalo o účelové nepravdy:
— nemá to formu, a ani z obsahu nelze dovozovat, že by účelem bylo dožádání úkonu věci ohledání, který má sloužit ke zjištění stavu věci pro účely odvolacího řízení
— účastníkům řízení nebylo dopředu oznámeno provádění místního šetření (*rozpor s ustanovením § 4 odst. 3 správního řádu*)
— účastníkům řízení nebyla umožněna účast na tomto úkonu, na místním šetření (*rozpor s ustanovením § 4 odst. 4 správního řádu*)

Vadný procesní postup ministerstva (neprovedení úkonu přímo ministerstvem, nebo alespoň řádné dožádání) a také vadný procesní postup MHMP, které neumožnilo účast účastníků na místním šetření (tj. při provádění úkonu, ke kterému bylo fakticky dožádáno) vede k porušení procesních práv žalobců (znemožnění se účastnit úkonu vyjádřit se ke zjišťovaným skutečnostem) a to se pak projevilo **v nezákonnosti vydaného rozhodnutí — povolení stavby, která již probíhá!**

Žalovaný se věcně nevyjádřil k námitkám vůči „zjištění“ MHMP — pouze bagatelizuje, že „účastníci nejsou spokojeni se závěry sdělení stavebního úřadu. Toto není řádné vyřádkování se s námitkami, jedná se o nepřezkoumatelný postup. Žalobci proto opakují důvody, proč jsou přesvědčeni, že stav provádění stavby nebyl zjištěn řádně:

Z protokolu ze dne 17. 12. 2021 vyplývá, že správní orgán (*Ing. Filip Gottwald, referent speciálního stavebního úřadu — MHMP*) si nechal popsat způsob provádění stavby,

„a především jeho účel, včetně jednotlivých součástí stavby“, ale přesto neshledal, že by došlo k zahájení stavby metra D. Je to podobné, jako kdyby někdo zahájil stavbu rodinného domu, postavil hrubou stavbu, a při kontrolní prohlídce by se stavební úřad spokojil se tvrzením, že se nejedná o hrubou stavbu, ale o model 1:1 jehož účelem je prověřit stabilitu projektované stavby (a že když se ukáže, že model je stabilní, že bude případně využit jako hrubá stavba ...).

Tvrzení, že se jedná jen o geologický průzkum, je zpochybněno i odpovědí Obvodního báňského úřadu pro území Hlavního města Prahy a kraje Středočeského ze dne 21. 2. 2022 zn. SBS 06043/2022/OBÚ-02/1 a odpovědí Českého báňského úřadu v Praze ze dne 18. února 2022 zn. SBS 06002/2022/ČBÚ-23, ze kterých vyplývá, že k žádnému geologickému průzkumu nebylo vydáno povolení. Stavebník tak provádí velmi rozsáhlou stavební činnost a to bez jakéhokoli povolení. I z vlastních prohlášení stavebníka je přitom zjevné, že se jedná o činnost vedoucí k výstavbě metra D — tedy zahájení stavebních prací.

E neprojednání návrhu z hlediska ochrany veřejných zájmů — vadné posouzení dotčenými orgány

Žalobci ve svých námitkách (z 22. 5. 2020) vznesli odůvodněné námitky k závazným stanoviskům. Stavební úřad si však nevyžádal vyjádření dotčených orgánů k námitkám a tyto námitky zamítl s tím, že je vázán obsahem závazných stanovisek. Jedná se o vadný a neefektivní postup — když už stavební úřad upustil od ústního jednání (kde by bylo možno námitky projednat), měl v rámci zásady součinnosti vyžádat od dotčených orgánů vyjádření ke vzneseným námitkám. Tím že tak neučinili, přenáší první (vlastně prvostupňové!) projednání těchto námitek až do fáze odvolacího řízení. Jedná se o neschopnost reagovat uzpůsobením procesního postupu (*alespoň písemné projednání námitek s dotčenými orgány*), když už odvolal ústní jednání, na kterém by mohlo dojít k projednání.

Žalobci jsou přesvědčeni, že se jedná o vadný procesní postup — který snižuje efektivitu správního řízení, porušuje zásadu doinstančnosti — když námitky k předmětu řízení, námitky k jeho posouzení závaznými stanovisky vůbec neprojednává v průběhu prvostupňové fáze řízení, ale odsouvá jejich první posouzení až do fáze odvolání. V odvolací fázi přitom nadřízený správní orgán provádí přezkum jen na základě textu odvolání, vyjádřením správního orgánu prvního stupně, vyjádření účastníků (§ 149 odst. 7) — bez znalosti spisu jako celku, tedy jen na základě fragmentu podkladů a zjištěných skutečností.

Žalobci jsou přesvědčeni, že tím byla porušena jejich procesní práva — a že toto porušení mělo vliv na zákonnost jak žalovaného tak prvostupňového správního rozhodnutí.

Uvedené skutečnosti žalobci namítali i v podaném odvolání — žalovaný se k nim nijak nevyjádřil. Žalované rozhodnutí je proto i nepřezkoumatelné.

Níže se žalobci vyjadřují konkrétně se k vadám jednotlivých závazných stanovisek a revizních závazných stanovisek.

F neposouzení vlivů na ÚSES

Žalobci v odvolání namítali nevhodnost projednávané stavby z hlediska zásahu do ÚSES. Stavební úřad odbyl tuto námitku tím, že „*ÚSES nemá právní ochranu ze zákona a odbor ochrany prostředí není oprávněn stanovit závazné podmínky na ochranu ÚSES*“. Žalobci proto argumentovali odkazem na § 4 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a dovozovali,

že stavební úřad měl podmínkami „zabezpečit ochranu veřejných zájmů“ — a že tuto svou kompetenci nenaplnil.

Žalovaný na tento odvolací bod nijak nereagoval — a mlčením fakticky potvrdil toto nenaplnění kompetence. Mlčení však není přezkoumatelným odůvodněním

K námitce žalobců na nevhodnost stavby z hlediska zásahu do ÚSES žalovaný citoval stanovisko MHMP OŽP (z 22. 1. 2013 sp. zn. S-MHMP-1130295/2011/2/OZP/VI) k územnímu rozhodnutí, vyjádření MHMP (z 18. 9. 2019 čj. MHMP 1880152/2019) ke stavbě, podle kterého „*Stavba se dotýká (kříží) s prvky ÚSES. Prvku ÚSES je třeba využívat racionálně a zásahy v nich omezit na nutné minimum. Následné náhradní výsadby je třeba aplikovat převážně v prvcích ÚSES. Plánované sadové úpravy dle dokumentace DSP část E. 2.02 reflektují problematiku ÚSES zakládáním druhově a stanovištně odpovídající zeleně.*“ a pak tvrzením, že se stavebník vypořádal s podmínkou č. 27 územního rozhodnutí v projektové dokumentaci.

Žalovaný však neuvedl, proč považuje za nedůvodný odvolací bod napadající, že se stavební úřad nevypořádal s konkrétními námitkami proti zásahu do ÚSES.

Žalovaný tak vydal nepřezkoumatelné rozhodnutí, čímž byla zasažena práva žalobců.

G přezkum podkladových závazných stanovisek a vyjádření provedení revizního přezkumu bez zjištění stavu věci

Žalobci požádali v rámci odvolacího řízení o přezkum závazných stanovisek. Žalobci se následně vyjádřili k revizním závazným stanoviskům. Vypořádání námitek proti závazným stanoviskům považují za vadné — a **žádají proto o přezkoumání jejich zákonnosti (závazných stanovisek i revizních stanovisek, tak jak jsou uvedena níže) postupem podle § 75 odst. 2 s.ř.s.**

V oznámení ze dne 4. 2. 2022 žalovaný oznámil, že do spisu byly založena revizní závazná stanoviska. Žalobce D v návaznosti na to upozornil všechny nadřízené orgány (které prováděly přezkum), že k provedení přezkumu se musí seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí — neboť závazné stanovisko, které přezkoumávají, i jimi prováděný přezkum má za úkol odborně se vyjádřit z hlediska jimi hájeného veřejného zájmu k projednávanému záměru — a to právě na základě podkladů shromážděných k jeho posouzení, tedy na základě spisu. Ani jeden z nadřízených orgánů si však ani nevyžádal spis, ani se s ním nebyl jinak seznámit — a přesto tyto nadřízené orgány vydaly revizní závazná stanoviska. Ze strany nadřízených správních orgánů se jedná o nezákonný postup, neboť je zjevné, že přezkum provedly bez znalosti stavu věci, o které rozhodují, tedy v rozporu se základní zásadou správního řízení.

Ilustrativní je v tomto např. revizní závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 1. 2021 čj. MZDR 41183/2021-9/OVZ vydané k přezkumu závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy čj. HSHMP 41147/2019 ze dne 3. 10. 2019. Toto revizní stanovisko nejprve obsahuje obsáhlý popis stavebního záměru — který je však převážně jen nepřiznanou citací popisu z přezkoumávaného závazného stanoviska. Ministerstvo zdravotnictví tak opakuje popis stavby ve snaze vyvolat dojem, že se seznámilo s podklady pro rozhodování. Avšak papouškování ze závazného stanoviska, které přitom má naopak kriticky přezkoumávat, není zákonným přezkumem — Ministerstvo zdravotnictví ve skutečnosti vůbec nezjistilo, jak vypadá záměr stavebníka (*jak, když se neseznámilo s podklady?*), nemá proto jak přezkoumat, zda popis záměru obsažený v přezkoumávaném stanovisku (*který samo jen zopakovalo — asi aby to vypadalo, že se seznámilo se záměrem*) odpovídá skutečnosti, zda je správný a zda z něj hygienická stanice učinila správné záměry.

Ministerstvo zdravotnictví například nijak nereaguje na námitku rozpornosti dokumentace — v odvolání bylo výslovně uvedeno, že stanovisko hygienické stanice vychází z dokumentace, která nejspíš obsahovala zakreslenou převrtávanou pilotu (stanovisko ji popisuje), která však takto není zobrazena na výkresech a ani popsána v technické zprávě dokumentace, verzi obsažené ve spisu stavebního řízení. Ministerstvo zdravotnictví tak bez toho, že by se seznámilo s dokumentací posuzovanou stavebním úřadem (*tj. bez zjištění, zda obsahuje převrtávanou pilotovou stěnu*), potvrzuje souhlas s extrémním hlukovým zatížením obyvatel sousedních domů při výstavbě chimérické převrtávané pilotové stěny. **Ministerstvo zdravotnictví v důsledku tohoto nezjištění stavu věci ani nevypořádalo všechny body požadavku na přezkum závazného stanoviska hygienické stanice.**

Žalovaný, přesto, že byl upozorněn na to, že se jedná o přezkumy provedené bez znalosti věci, bez seznámení s podklady, nevyžádal řádné provedení přezkumu — a naopak uvedl, že tento požadavek považuje za obstrukční (*str. 46 uprostřed žalovaného rozhodnutí*). Žalobci nerozumí tomu, co je „*obstrukčního*“ na požadavku, aby nadřízené orgány prováděli přezkum závazných stanovisek na základě seznámení s podklady — a nikoli bez nich, na slepo. To, že správní řád neobsahuje kazuistickou úpravu procesu vydávání závazných stanovisek a jejich přezkumu ještě nederoguje obecnou zásadu správního řízení — rozhodovat na základě zjištění stavu věci.

Jedná se o zásadní procesní porušení, které nutně způsobuje nezákonnost následně vydaných rozhodnutí — jejich rozpor s veřejnými zájmy, které mají hájit dotčené orgány. Je tak zasahováno do práva žalobců na zákonnost rozhodování a také mj. do hmotného práva na příznivé životní prostředí, právo na zdraví (když toto jsou krom jejich práv ty zájmy, které mají dotčené orgány chránit).

G.1 ochrana ovzduší (stanovisko ÚMČP4 a stanovisko ÚMČP12)

Žalobci požádali o přezkum závazného stanoviska ÚMČP4, odboru životního prostředí a dopravy, závazná stanoviska a vyjádření zn. P4/318221/19/OŽPAD/STAN/St, ze dne 6. 9. 2019, v části I. Závazná stanoviska, bod 2. z hlediska ochrany ovzduší a závazného stanoviska ÚMČP12 z 9. 12. 2019 čj. P12 30317/2019 OŽP/Hr k.

Ze stanoviska ÚMČP4 vyplývá, že prakticky všude je
— benzo(a)pyren těsně pod 100% limitu
— PM10 (36 denní koncentrace) na úrovni 80 – 90% limitu (a proto orgán stanoví učinit „účinná opatření a postupy k minimalizaci zatěžování okolí stavby prachem“)

Jak úřad MČ Prahy 12 tak úřad MČ Prahy 4 měly požadovat odvoz rubaniny tunelem na železnici a tím účinně hájit ochranu ovzduší před dalším nadlimitním znečištěním prachem, benzo(a)pyrenem a dalšími látkami z provozu nákladních automobilů odvázejících extrémní množství rubaniny — a to obytnými čtvrtěmi.

Stavební úřad přitom věděl, že provoz nákladních automobilů bude významným zdrojem znečištění ovzduší — explicitně mu to sdělil MHMP odbor ochrany prostředí ve stanovisku (005) ze dne 18. 9. 2019 čj. MHMP 1880152/2019 sp. zn. S-MHMP 1490892/2019 OCP, který uvedl (str. 2 dole): „*Dalším zdrojem znečištění budou pohyby nákladních aut po okolních komunikacích. Tyto zdroje mohou po časově omezenou dobu poměrně významně působit na své nejbližší okolí. ... U staveništní dopravy se poté předpokládá konstantní odvoz a dovoz materiálu, který bude rovnoměrně rozložen po celé trvání posuzované etapy výstavby.*“ Zároveň věděl, že rozsah dopravy bude tak velký, že se dokonce správce ko-

munikací (TSK) obává, že dojde k poškození komunikací (viz str. 27 stavebního povolení): „*Vzhledem k rozsahu stavby a objemu staveništní dopravy investor provede před zahájením stavby na vlastní náklady pasportní foto nebo video dokumentaci přilehlých komunikací a předá ji OS TSK pro Prahu — Jih při uzavírání nájemní/výpůjční smlouvy. Po dokončení celé stavby bude požadováno provést v nezbytném rozsahu a po dohodě s OS TSK opravu, popř. rekonstrukci, těchto stavbou a staveništní dopravou případně poškozených komunikací.*“

Stavební úřad proto měl vyžadovat, aby se místně a věcně příslušné dotčené orgány (ÚMČP12 a ÚMČP4) vyjádřily k tomuto podstatnému zásahu do zájmů, které mají chránit — a neměl se spokojit s tím, že to tyto orgány opomněly.

Závazné stanovisko ÚMČP4 obsahovalo nekonkrétní, nevymahatelné podmínky. Žalobci napadali, že stanovená opatření nebudou dostatečná, že není zohledněn úbytek zeleně v místě stavby stanice Olbrachtova (zeleně, která účinně filtruje vzduch, zachytává prach, pohlcuje benzo(a)pyreny) — že stanovisko vychází z modelů, které tento úbytek zeleně nezo-
hledňují.

Přezkum provedl Magistrát hl. m. Prahy (tedy podjatý orgán) revizním stanoviskem (29) ze dne 20. 12. 2021 čj. MHMP 2089031/2021, sp. zn. S-MHMP 1840122/2021 (ve vztahu k závaznému stanovisku ÚMČP4) a revizním stanoviskem (28) ze dne 20. 12. 2021 čj. MHMP 2102542/2021, sp. zn. S-MHMP 1840107/2021 (ve vztahu k závaznému stanovisku ÚMČP12). Těmito revizními stanovisky byla změněna závazná stanoviska (ve vztahu k odpadům a ochraně ovzduší) ÚMČP4 a ÚMČP12.

Ani v jednom ze závazných stanovisek se MHMP odmítl zabývat otázkou odvozu rubaniny po železnici — a tím podstatně přispět k ochraně ovzduší. Podle názoru žalobců je to jeden z důsledků podjatosti MHMP při posuzování projednávané stavby. Odvoz rubaniny rubaným tunelem na železnici se přímo nabízí, jelikož tunely klesají k železniční trati u nádraží Praha — Krč a ostatně síť metra je na železnici napojena např. ve stanici Kačerov; tedy přímé spojení na železniční síť je zajištěno. MHMP k tomu uvádí (str. 18) „*Odvolatelem požadovaný odvoz rubaniny z území čistě podzemní cestou není součástí posuzovaného záměru. Je otázkou, zda by takové řešení bylo technologicky možné a jakým způsobem by ovlivnilo organizaci, průběh a délku výstavby samotné. Takový požadavek nevzešel ani z procesu EIA. OCP MHMP posuzoval konkrétní řešení navržené projektovou dokumentací, která počítá s částečným hloubením některých stanic metra a tunelových úseků, v dalších částech projektu pak navrhuje vytažení rubaniny a zeminy na povrch šachtami a její odvoz z prostoru zařízení stavenišť. K tomuto řešení také OCP MHMP vymezil změnou závazného stanoviska odpovídající podmínky a při jejich dodržování považuje záměr v jeho posuzované podobě z hlediska ochrany ovzduší za přijatelný.*“

Dotčený orgán může při ochraně veřejného zájmu stanovit podmínky vydání (souhlasného) závazného stanoviska může stanovit podmínky (jak i jinak učinil) a to včetně podmínky druhu dopravy, popřípadě může vydat negativní závazné stanovisko (*když návrh obsahuje formu dopravu nevhodnou z hlediska ochrany ovzduší*). To, že stavebník neuvažoval variantu dopravy rubaniny po železnici, není důvodem pro to, dát mu souhlas s dopravou na nákladních automobilech skrz obytné čtvrti. Kdyby orgán ochrany ovzduší nezávisle hájil ochranu ovzduší, zabýval by se tímto způsobem odvozu rubaniny — a chránil by obyvatele Prahy před zbytečnou automobilovou dopravou zbytečně znečišťující ovzduší a způsobující hluk. I na tomto se podle našeho názoru projevuje závislost MHMP na politickém vedení Prahy.

Žalobci namítali, že toto nevypořádání odvolací námítky může mít vliv na zákonnost finálního rozhodnutí.

Žalobci dále namítali, že s ohledem na to, že tato revizní stanoviska podstatně změnila podmínky závazných stanovisek, je nutno, aby žalovaný zajistilo řádný přezkum, zda záměr splňuje i nově stanovené podmínky — resp. aby zrušilo stavební povolení a věc k tomuto posouzení vrátilo prvostupňovému orgánu. Žalovaný tak neučinil — došlo tak k porušení zásady dvojinstančnosti.

Uvedená revizní závazná stanoviska jsou **nepřezkoumatelná**, neboť neodpovídají na požadavek odvozu rubaniny po železnici namísto jejího vožení skrz obytnými čtvrtěmi na nákladních automobilech — pouze v závěru konstatují, že „**odvoz rubaniny z území čistě podzemní cestou není součástí posuzovaného záměru**“ a že je otázkou, zda by to bylo možné. Na odvoz rubaniny po železnici (v návaznosti na její vyvážení z rubaných tunelů právě těmito tunely) toto neodpovídá ani žalované rozhodnutí.

Kompetencí orgánu ochrany prostředí je stanovení podmínek v závazném stanovisku — a jestliže může stanovit podmínku „plachtování nákladních automobilů“ i když plachtování „**není součástí posuzovaného záměru**“, pak také může stanovit podmínku pro způsob odvozu rubaniny a to přesto, že tento jiný způsob dopravy „**není součástí posuzovaného záměru**“. Kompetence stanovit podmínky ze své podstaty obsahuje kompetenci pro stanovení podmínek, stanovení řešení, které není součástí projektu záměru — kdyby tomu tak nebylo, jednalo by fakticky o bezpodmínečné schválení projektu, nebo jeho odmítnutí.

Orgány ochrany ovzduší, stavební úřad a také žalovaný fakticky tak fakticky povolují stavbu, která přinese do obytných čtvrtí zásadní navýšení dopravy (odvoz rubaniny), tedy zhoršení ovzduší (*NOx, prach, benzo(a)pyren*), zatížení hlukem a to přesto, že je možno rubaninu odvážet s výrazně menší zátěží pro obyvatelstvo. Správní orgány ani nepožadovaly prověření tohoto jiného způsobu dopravy (*možná proto, že MHMP, podjatý orgán, vystupoval jak v roli stavebního úřadu, tak nadřízeného orgánu ochrany ovzduší*).

Došlo tak k zasažení práva žalobců na příznivé životní prostředí, v případě žalobců A, B a C dále práva na zdraví, na soukromý a rodinný život.

G.2 neposouzení zásahu do USES, krajinného rázu, VKP

Na str. 31 žalovaného rozhodnutí je uvedeno „*Ministerstvo životního prostředí se k problematice ÚSES nevyjádřilo, neboť není předmětem závazného stanoviska MHMP.*“

MŽP revizním stanoviskem (31) z 10. 1. 2022 čj. MZP/2021/500/2767 sp. zn. ZN/MZ/2021/500515 potvrdilo koordinované závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 18. září 2019, čj. MHMP 188 0152/2019. Toto revizní stanovisko bagatelizuje vlivy na krajinný ráz, na významné krajinné prvky a na USES. Přehlíží, že bylo možno zvolit řešení, které by bylo menším zásahem.

Zvolené řešení je proto v rozporu se závaznými podmínkami stanoviska EIA, podle kterých (pro fázi přípravy), je stanoveno:

19. *Prověřit s ohledem na zásahy do prvků územních systémů ekologické stability (ÚSES) a významných krajinných prvků (VKP) rozsahy zařízení stavenišť a vhodnost výběru dotčených ploch s cílem omezit vliv na tyto prvky (zásah do prvků ÚSES a VKP projednat s příslušným orgánem ochrany přírody).*

20. *Orientovat se v rámci další přípravy záměru ve vztahu k plochám ÚSES na zachování prostorových parametrů vymezeného a schváleného prvku ÚSES (biokoridoru a biocentra).*

Žádné z revizních stanovisek se nezabývalo tím, že orgán ochrany přírody souhlasil s vydáním stavebního povolení i přesto, že stavba (tak jak je navržena) vyžaduje (zbytečně!) rozsáhlé kácení. Žalobci v odvolání napadali, že dokumentace je v rozporu s podmínkou územního rozhodnutí „*prověření nezbytnosti navrhovaných zásahů do zeleně s cílem zachovat maximální množství stávajících dřevin, resp. omezit kácení dřevin pouze na nezbytně nutnou míru*“. Splnění této podmínky měl přitom hlídat dotčený orgán státní správy, nestalo se tak — a ani nadřízené orgány (MŽP a MHMP) tuto vadu neodstranily.

Přezkum závazných stanovisek tak neproběhl v plné šíři odvolacích námitek. Toto je skutečnost, kterou měl žalovaný sám poznat (vedle toho, že jej na to žalobci upozornili) — v důsledku toho je žalované rozhodnutí nezákonné, neboť zamítá námitky proti závazným stanoviskům přesto, že tyto nebyly posouzeny příslušným nadřízeným orgánem.

G.3 závazné stanovisko zásahu Obvodního báňského úřadu

Žalobci požadovali přezkum stanoviska (030) Obvodního báňského úřadu pro území Hlavního města Prahy a kraje Středočeského ze dne 17. 9. 2019, čj. SBS 26618/2019/OBÚ-02/1 — a to z důvodu, že podle jejich názoru nebyly splněny požadavky vyhlášky č. 55/1996 Sb. Toto nesplnění je přitom zásadní pro nemožnost posoudit dokumentaci před vydáním stavebního povolení (tj. ve fázi, kdy mají účastníci možnost se vyjadřovat). Splnění těchto požadavků na dokumentaci je významné pro ochranu vlastnictví majitelů nemovitostí nacházejících se v oblasti (i jen) potenciálně dotčených deformací nadloží, oblasti možného zasažení seismickými vlnami, ztráty podzemní vody (vliv na studny, na stabilitu podloží a tedy i založení staveb). Žalobci proto požadovali doplnění dokumentace o vyhláškou požadované části a následně, po jejím doplnění o stanovení nové lhůty k vyjádření.

Stavební úřad na to reagoval (*str. 107 SP v horní polovině*) tak, že „*Na základě obsahu námítky se však nejedná o rozporování obsahu podkladového stanoviska, nýbrž o rozporování postupu stavebního úřadu. V samotném závazném stanovisku je však na konci požadavek, že všechny podmínky v něm uvedené budou zapracovány jako podmínky stavebního povolení. Obvodní báňský úřad tedy předpokládá, že všechny požadované podmínky budou zapracovány v dokumentaci pro provádění stavby, což i stavební úřad takto chápe. Z toho důvodu podmínky obvodního báňského úřadu ze závazného stanoviska čj. SBS 26618/2019/OBÚ-02/1 převzal jako podmínky pro budoucí dokumentaci pro provádění stavby.*

Závazné stanovisko odkazuje na právní předpis (vyhlášku č. 55/1996 Sb.), který stanoví doložení námi požadovaných podkladů. Bylo proto na stavebním úřadu, aby toto doplnění požadoval.

Žalobci považují za zmatečné, jestliže obvodní báňský úřad nejprve konstatuje, co musí projektová dokumentace obsahovat, avšak bez toho, aby požadoval doplnění dokumentace. Bez toho, že by dokumentace obsahovala vyhláškou stanovené části, neměl jak obvodní báňský úřad posoudit stavbu z hledisek podle své kompetence.

Odkládání doložení předmětných podkladů až po vydání stavebního povolení nevyplývá z „odkládací formule“ (viz závěr závazného stanoviska, kde je uvedeno: „*výše uvedené podmínky budou zapracovány jako podmínky stavebního povolení*“), kterou se stavební úřad zaklíná — tato odkládací formule totiž mluví o podmínkách (tj. podmínkách 1) – 7), jak jsou uvedeny na 2. straně závazného stanoviska, nikoli však o splnění požadavků na obsah dokumentace. Stavební úřad tedy postupoval v rozporu s upozorněním obvodního báňského úřadu na požadavky na obsah dokumentace. Napadené stavební povolení je proto nezákonné, neboť bylo vydáno bez nezbytných podkladů.

Vyvádění skutečného posouzení stavby (ke kterému je potřebná tato dokumentace) mimo, až za stavební řízení, tak aby se dotčení účastníci nemohli vyjádřit a nemohli chránit svá práva, je nezákonným postupem. Jedná se přitom o zásadní zásah do jejich práv — mnoho účastníků bydlí (a spoluvlastní) budovy, které budou s vysokou pravděpodobností ohroženy ražením metra a proto je konkrétní posouzení rizik jejich ohrožení (modelace chování horninového masivu, návrh zajištění stability, stanovení varovných a havarijních stavů) pro ně velmi významné a je nezákonné, když je jim znemožňováno se k tomuto vyjádřit právě tím, že povinnost doložit tyto podklady je vyvedena mimo stavební řízení (třeba až do doby, kdy bude stavební povolení pravomocné).

V rámci odvolacího řízení bylo opatřeno revizní závazné stanovisko (27) **Českého báňského úřadu ze dne 14. prosince 2021** čj. SBS 47188/2021/ČBÚ-1. Český báňský úřad věcně vůbec nevypořádal odvolací námitku napadající, že požadavek územního rozhodnutí — požadavků na vlastnosti dokumentace, mj. aby splňovala požadavky vyhlášky č. 55/1996 Sb. tak, aby s dokumentací mající tyto náležitosti mohli seznámit účastníci a vyjádřit se k ní — byl odsunut do fáze po vydání stavebního povolení, tedy do fáze, kdy se účastníci (jejichž nemovitostí se může dotknout provádění ražby) už s dokumentací nebudou moci seznámit a kdy už k ní nebudou moci vznést námitky. Je to podobná vada, jako kdyby stavební úřad povolil stavbu bez jakékoli dokumentace a vydal by povolení, že před zahájením stavby stavebník dokumentaci opatří.

Revizní stanovisko Českého báňského úřadu je zmatené — ČBÚ uvádí (na str. 2 uprostřed): „*K vydanému souhlasnému doporučujícímu závaznému stanovisku takto přistoupil i stavebník, který se doporučeními závazného stanoviska řídil a podmínky v něm obsažené zapracoval do projektové dokumentace.*“. Z tohoto odůvodnění se zdá, že ČBÚ neví, zda stanovisko je doporučující, nebo závazné. Dále — jestliže stavebník splnil podmínky, nebylo potřeba stanovovat podmínku závazného stanoviska, že jeho požadavky (mj. na doplnění dokumentace) „*budou zapracovány jako podmínky stavebního povolení*“ — **to naopak ukazuje na to, že tyto požadavky dokumentace nesplňuje.**

Konečně — závazné stanovisko má být odůvodněno — neodůvodnění závazného stanoviska způsobuje jeho nezákonnost.

Žalovaný k tomuto uzavírá: „*Odvolací správní orgán je toho názoru, že v podmínce závazného stanoviska uváděná „Předložená projektová dokumentace“ je z hlediska časové posloupnosti jejího zpracování současně „dokumentací pro provádění stavby“ a musí obsahovat náležitosti ve smyslu vyhlášky č. 55/1996 Sb. Proto akceptuje znění podmínky stavebního povolení, stanovené stavebním úřadem MHMP.*“

Uvedený závěr je žalobcům nesrozumitelný — předně, žalovaný se nemá jen domnívat, měl si u Obvodního báňského úřadu ověřit zda i on takto ztotožňuje zmiňované dokumentace a zadruhé, jen se tím potvrzuje zmatečnost postupu dotčených orgánů (a vady postupu stavebního úřadu a žalovaného), když namísto požadavku na předložení úplné dokumentace stanoví podmínku, že do dokumentace mají být zapracovány podmínky — a zároveň tvrzení, že ta sama dokumentace (která má být dopracována) je vlastně tou dopracovanou dokumentací.

Z hlediska žalobců A, B a C se jedná o zásadní vadu — neboť řádné posouzení podmínek pro ražbu tunelů je podstatné z hlediska stability území — a tedy i ohrožení či ochrany jejich nemovitostí. Uvedený vadný procesní postup pak má za následek nezákonnost jak žalovaného tak prvostupňového rozhodnutí přičemž tím může být podstatně zasaženo do vlastnického práva uvedených žalobců.

G.4 závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy (hluk, vibrace)

Žalobci dále žádali o přezkum stanoviska (013) Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 3. 10. 2019 čj. HSHMP 41147/2019 z hlediska hluku a vibrací.

Žalobci namítali, že nesouhlasí s takovou organizací práce, která by vedla k překračování hygienických limitů hluku a to zejména v noci. Je v organizačních možnostech stavebníka, aby hlučné stroje v noci nevyužíval a aby ve dne naplánoval práce tak, aby nepracovalo více hlučných strojů najednou. Dále je v možnostech stavebníka, aby před zahájením hlučných prací postavil kolem staveniště protihlukové stěny (*synergické působení i proti prašnosti a jiným emisím*).

Nesouhlasili s tím, že jedinou staveništní dopravou, dopravou pro odvoz vytěženého materiálu, budou nákladní automobily. Toto je řešení sice pro stavebníka pohodlné, ale pro všechny ostatní znamená výraznou zátěž hlukem z těchto automobilů (to vedle prašnosti a emisí, jak též namítáme). Jedná se o řešení, které také povede k výraznému zvýšení zatížení pozemních komunikací (*tedy k jejich ničení — a přenášení dopravních nákladů stavebníka na vlastníky komunikací*), žalobci napadli, že na str. 20 napadaného rozhodnutí (stavebního povolení) je to podmínka Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 3. 10. 2019, čj. HSHMP 41147/2019 (doklad 013) — „*n* před započítáním prací na ZS OL1 a OL2 musí provozovatel zdroje hluku, kterým je stavební činnost z předmětné stavby, disponovat pravomocným časově omezeným povolením vydaným (=souhlas hygienika s porušováním zákonných limitů) v řízení podle § 31 odstavce 1 zákona ohledně té části stavební činnosti, při jejímž provozu nelze hygienické limity dodržet.“

— jedná se o vágní podmínky, která dopředu předpokládá že bude povolen provoz překračující zákonné limity hluku namísto toho, aby stanovil konkrétní požadavky na ochranu před hlukem (zákaz souběhu práce hlučných zařízení, protihlukové stěny, preference práce „zespodu“ namísto „z povrchu“ včetně stanovení podmínky odvozu veškeré rubaniny (to i z prostoru plánované stanice) tunelem přímo na železnici (*styk raženého tunelu s železnicí u nádraží Krč*)). Jak stavební úřad, tak dotčený orgán nehájí veřejný zájem na ochraně lidského zdraví před hlukem — a preferují pohodlí stavebníka (pro něj jednodušší odvoz rubaniny nákladními automobily přes obytné čtvrti, „řešení hluku“ ne jeho snížením, ale získáním výjimky).

Závazné stanovisko hygienické stanice počítá s tím, že dodržení hlukových limitů bude zajištěno výměnou oken, balkonových dveří. Stavebník však nepředložil dohodu s vlastníky nemovitostí, a to přesto, že projekt počítá s tímto zásahem do jejich vlastnictví. Žalobci namítali, že závazné stanovisko vydané za předpokladu, že musí dojít k zásahům do vlastnictví vlastníků okolních nemovitostí, bez toho, že by takový souhlas byl doložen, je stanoviskem vydaným v rozporu se stavem věci — tedy nezákonným stanoviskem.

Přezkum závazného stanoviska HSHMP byl proveden Ministerstvem zdravotnictví, které vydalo revizní závazné stanovisko dne 14. 1. 2021 čj. MZDR 41183/2021-9/OVZ. **Revizní závazné stanovisko je podle názoru žalobců vadné a nezákonné. Krom vad uvedených výše v úvodu části D tohoto doplnění žalobních bodů je vadné i z následujících důvodů.**

Ministerstvo zdravotnictví se věnuje přezkumu až od str. 33 revizního stanoviska — a uvádí, že „*Kácení stávajících dřevin je vyvoláno umístěním severního vestibulu stanice metra Olbrachtova.*“ Jedná se o nepravdivé tvrzení. Severní vestibul se vyhýbá velké většině stromů před domem při ul. Kovařovicova. Kácení je odůvodňováno onou ve výkresech (ve spisu stavebního úřadu) nezakreslenou převrtávanou pilotovou stěnou. Kdyby se Ministerstvo zdravotnictví seznámilo s podklady ve spisu, také by toto zjistilo. Co je však podstatné — vykácením této zeleně dojde ke změně šíření hluku ze staveniště. Ubude totiž zeleň, která ne-

malou měrou dovede hluk pohlcovat a stínit. Akustická studie přitom se ztrátou tohoto efektu nepočítá. **Argument úbytku zeleně mělo Ministerstvo zdravotnictví zohlednit při posuzování šíření resp. clonění hluku.**

Na str. 34 revizního stanoviska Ministerstvo zdravotnictví opakuje popis z přezkoumávaného stanoviska a uvádí, že překračování hluku nebude řešeno na straně stavebníka, ale že bude řešeno zásahem do nemovitostí sousedů „*Ochrana chráněného vnitřního prostoru staveb bude realizována zajištěním dostatečné neprůzvučnosti oken dotěsněním nebo jejich výměnou*“, popřípadě, že bude řešeno nerespektováním hlukových limitů „*Před započítáním prací na ZS OL1 a OL2 musí provozovatel zdroje hluku, kterým je stavební činnost z předmětné stavby, tj. zhotovitel stavby, disponovat pravomocným časově omezeným povolením ...*“. Orgán ochrany zdraví tak namísto toho, aby požadoval splnění limitů — tedy aby naplnil svou roli a hájil „veřejné zdraví“, vychází vstřícně stavebníkovi a potvrzuje způsoby, jak mu umožnit nedodržování limitů.

Na str. 34 revizního stanoviska dále Ministerstvo zdravotnictví ve vztahu k organizaci dopravy (resp. k námitce, že doprava materiálů je řešena nákladními automobily) uvádí, že řízení je návrhové, a odůvodňuje tím svou nečinnost, když neprosazuje veřejný zájem na ochraně veřejného zdraví. I když se jedná o návrhové řízení, je v kompetenci dotčených orgánů závazným stanoviskem vyžadovat splnění podmínek popřípadě vydat nesouhlas s požadovanou stavbou — a to právě právě z důvodu, že její provádění nebo užívání může vést k porušování jimi hájených veřejných zájmů (zde limitů hluku). **Skutečnost, že se jedná o návrhové řízení neznámá, že je nutno automaticky návrhu vyhovět — a to za cenu, že splnění veřejnoprávních limitů bude přenášeno na sousedy (zásahy do jejich staveb), nebo nebude vyžadováno (zbytečné zatížení hlukem staveništní dopravou, když by rubanina mohla být odvážena jiným způsobem, měření v okolí tras před hlukem neochrání!).**

Na str. 35 uprostřed revizního stanoviska Ministerstvo zdravotnictví uvádí: „*Realizace pilotové stěny dle projektové dokumentace řeší ochranu základových konstrukcí domu Kovarovicova (Na Strži) čp. 1135-1139. ... Pokud nebude zajištěna dostatečná neprůzvučnost oken, budou nevyhovující okna vyměněna nebo dotěsněna.*“. Ministerstvo zdravotnictví tak zase opakuje přezkoumávané stanovisko (namísto, aby jej přezkoumalo) a potvrzuje se tím, že hygienická stanice nejspíš vycházela z jiné dokumentace, než jaká je ve spisu stavebního úřadu (ta žádný explicitní popis této stěny neobsahuje).

Na str. 36 revizního stanoviska Ministerstvo zdravotnictví opět „vyřizuje“ námitky jen zopakováním textu z „revidovaného“ stanoviska — jen opakuje to, co bylo odvoláním napadené, bez toho, že by hodnotilo správnost stavebníkem navrženého řešení (schváleného přezkoumávaným stanoviskem) či by vyvracelo odvolací námitky. **Ministerstvo zdravotnictví fakticky neprovedlo přezkum napadeného závazného stanoviska.**

Uvedené vady revizního stanoviska žalobci namítali před vydáním žalovaného rozhodnutí — žalovaný však na to nijak nereagoval, rezignoval na odstranění těchto vad — žalované rozhodnutí je proto nezákonné. Zároveň je jím zasahováno do práva žalobců na příznivé životní prostředí; v případě žalobců A, B a C dále práva na zdraví, soukromí a rodinný život — když dlouhodobé překračování hlukových limitů (v důsledku provádění stavby) bude výrazně zasahovat do jejich života v bytech s okny směrem ke staveništi. V důsledku tohoto je zasahováno i do jejich vlastnického práva (práva na pokojné užívání svého vlastnictví, to vedle porušení jejich vlastnického práva prováděním neodsouhlasených stavebních úprav — viz dále žalobní bod I).

H neprovedení přezkum závazného stanoviska EIA ze dne 18. 7. 2016 čj. MHMP 1243851/2016/EIA/777/Nov sp. zn. S-MHMP 783027/2016 OCP

Žalobci svými podáními z února 2022 požádali dále o přezkum závazného stanoviska EIA ze dne 18. 7. 2016 čj. MHMP 1243851/2016/EIA/777/Nov sp. zn. S-MHMP 783027/2016 OCP (*postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu*) — a to zejména jeho podmínky (pro fázi přípravy) č. 25

„a) Precizovat na základě upřesnění množství potřebných materiálů pro výstavbu a objemu rubaniny a výkopové zeminy přemísťovaných během výstavby s příslušnými městskými částmi přepravní trasy staveništní dopravy (s důrazem na akustickou situaci a prašnost), které budou minimálně zatěžovat obytná území v sousedství. Orientovat se přitom na vedení dopravy z/do jižního směru (k omezení dopravní zátěže v centru města) a na použití nákladních vozidel splňujících emisní normu Euro 5, popř. Euro 4.“ neboť s ohledem na množství rubaniny je z hlediska ochrany životního prostředí, z hlediska ochrany zdraví, ochrany obyvatel před znečišťováním ovzduší, před hlukem a také před vibracemi nezbytné zamezit projíždění tisíců nákladních automobilů obytnými čtvrtěmi — zejm. když je technicky a organizačně možné odvázet rubaninu přímo tunely po trati metra a pak po železnici.

Žalovaný k tomu uvedl (str. 47 žalovaného rozhodnutí), že *„Odvolací správní orgán si dovoluje zdůraznit, že Pankrácká společnost se spolu s dalšími sdruženími zúčastnila procesu EIA. Připomínku či požadavek v tomto smyslu však nebyly ze strany těchto účastníků uplatněny.“* a následně že *„Odvolací správní orgán požadavek na přezkum stanoviska EIA neakceptuje, neboť při jeho dřívějším neuplatnění v provedených řízeních by znamenal účelový návrat na úplný začátek přípravného procesu stavby a zpochybnění dalších návazných rozhodnutí, zejména pravomocného územního rozhodnutí a ověřovacích stanovisek EIA.“*

Žalobci si zase dovoluují zdůraznit, že proces posuzování EIA nebyl v roce 2011 veden jako závazný, a že pak **v procesu zezávaznění stanoviska EIA (tj. vydání závazného stanoviska EIA ze dne 18. 7. 2016 čj. MHMP 1243851/2016/EIA/777/Nov sp. zn. S-MHMP 783027/2016 OCP, jehož přezkumu se domáhají) zase žalobci nebyli účastníky a nemohli se v něm vyjádřit — v rámci odvolacího řízení měli proto poprvé možnost procesně účinného napadení této podmínky.** Není přitom pravda, že by se v případě vyhovění vracel na úplný začátek proces přípravy stavby — neměnila by se stavebně technická část, neměnila by se poloha trvalých stavebních objektů atd. — měnily by se jen dopravní trasy a staveništní doprava a částečně organizace výstavby.

Benefitem by bylo podstatné snížení zátěže hlukem, prachem a dalšími emisemi z nákladní automobilové dopravy — to je však něco, na co nejspíš politické vedení HMP nemyslí.

Postupem žalovaného (odmítnutí dát závazné stanovisko k přezkumu nadřízenému orgánu) byla zásadním způsobem zasažena procesní práva žalobců — to přitom má podle jejich názoru vliv na ne/zákonnost žalovaného rozhodnutí, neboť to potvrzuje povolení stavby vyvolávající zásadní dopravní zatížení obytných čtvrtí po dobu výstavby metra. Toto porušení procesních práv pak vede k zasažení práva na příznivé životní prostředí všech žalobců, v případě žalobců A, B a C pak dále práva na zdraví a vlastnického práva.

**CH rozpor stavebního povolení s územním rozhodnutím
— z hlediska kácení dřevin a posuzování náhradních výsadeb**

Žalobci požádali přezkum stanoviska ÚMČP4, odboru životního prostředí a dopravy — závazná stanoviska a vyjádření zn. P4/318221/19/OŽPAD/STAN/St, ze dne 6. 9. 2019, části III. z hlediska ochrany přírody a krajiny. Žalovaný se k tomu vyjadřuje na str. 43 žalovaného rozhodnutí — a uvádí, že se nejedná o závazné stanovisko ale jen o prosté sdělení. **Je-li tomu tak, pak měl námitky (proti kolizi stavby s dřevinami) vypořádat stavební úřad, popřípadě následně žalovaný (když tak neučinil stavební úřad), neboť by nebyl vázán závazným stanoviskem.**

Stavební úřad a ani žalovaný nereagovali na námitky žalobců, mj.: *„Desítky pozemků s izolační, sídlištní, parkovou, krajinnou zelení, stovky a tisíce vzrostlých stromů, tisíce m² zapojených porostů stromů a keřů, významné krajinné prvky (rybníky, lesy atd.), ÚSES, ničím z toho, čím se podle svého vlastního stanoviska do řízení o umístění stavby měl zcela konkrétně na základě zcela konkrétních podkladů / dendrologických průzkumů a inventarizací atp. orgán ochrany přírody zabývat, se nezabýval. Přitom každá ze stanic nové trasy metra D, úsek Pankrác — Nové Dvory, v územním obvodu Prahy 4 (nejen) vyžaduje z hlediska ekologické stability daného území extrémní zásahy, tj. mimořádně rozsáhlé kácení s dlouhodobými resp. z většiny trvalými ireversibilními následky, a to i za ryze hypotetického předpokladu neexistence klimatické změny a popření notoriety, tj. neujímání nových výsadeb, masového úhynu řady druhů v důsledku sucha, škůdců atd. (břízy, jeřáby, javory, smrky — kůrovec, borovice — sypavka atp.) a průměrného dožití mladých výsadeb do 10 let v městském prostředí.“*

Ke kácení žalobci v odvolání napadali že nesouhlasí s povolením stavby předpokládající výstavbu převrtávaných pilotových stěn podél pětisekčního bytového domu při ul. Kovařovicova, neboť je tím implikováno zbytečné, rozsáhlé kácení.

Stavební úřad uvedl (str. 73 povolení), že nepřevzal podmínku (ze stanoviska odboru životního prostředí MHMP k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle § 10 zákona o posuzování, čj. S-MHMP-0442488/2011/OZP/VI/EIA/777-8/Nov ze dne 2. 11. 2012) pro fázi realizace (číslování podmínek dle vydaného stanoviska): *„1. Provádět kácení dřevin pouze v nezbytně nutné míře a ve vhodném období (v době vegetačního klidu a mimo dobu hnízdění ptáků, tj. v listopadu až březnu).“* s odůvodněním, že *„Stavební úřad tuto podmínku nezahrnul do podmínek ve výroku tohoto rozhodnutí, neboť řízení o kácení dřevin je samostatné řízení vedené patrně Úřadem Městské části Praha 4.“*

Jedná se o vadný postup, neboť v rámci řízení o povolení stavby je posuzována dokumentace, která do značné míry předjímá následný rozsah kácení (i když je formálně povolováno v jiném řízení). Bylo tedy na stavebním úřadu, aby v zájmu splnění této podmínky stanoviska EIA požadoval po stavebníkovi, aby upravil, doplnil dokumentaci tak, aby bylo vyloučeno zbytečné kácení — resp. aby nepovolil stavbu na základě dokumentace, která „vyžaduje“ zbytečné kácení.

Žalovaný ve svém rozhodnutí (na str. 39 a 40) reagoval tím, že *„Stavební úřad stanovil podmínku č. C.20 do výroku rozhodnutí, čímž povinnost jejího plnění pro odpovídající úsek stavby přesunul před zahájení stavby.“* (to s odkazem na rozsudek NSS, čj. 1 As 176/2012-148, jeho bod 83).

Žalovaný připustil (str. 40), že *„podle územního rozhodnutí mělo být rozhodnutí o povolení ke kácení dřevin doloženo již pro stavební povolení“*, ale uzavřel, že *„Pokud tomu tak nebylo, nemůže tato skutečnost způsobit nezákonnost stavebního povolení, neboť zájmy na ochraně dřevin ve stavebním řízení byly řádně zvažovány a bylo uzavřeno, že k zahájení*

samotných stavebních prací musí být rozhodnutí o povolení ke kácení dřevin doloženo.“ Podle názoru žalobu se jedná o vadný postup — žalobci jsou přesvědčeni, že podmínka č. 20 (doložení povolení kácení) a č. 21 (doložení projektu sadových úprav) nebyla do územního rozhodnutí vložena samoučelně. Jejím cílem bylo, aby ještě při přípravě dokumentace pro stavební povolení byl stavebník nucen nejprve vyřešit ochranu dřevin (minimalizovat „nutné kolize“) a vyřešit náhradní výsadby (a to na pozemcích, které nebudou následně zastavovány!) a teprve pak požádat o stavební povolení — a nikoli naopak, kdy nejprve bez ohledu na dřeviny vyprojektuje stavbu a pak si tak vynutí i zbyteční kácení. Dodržením podmínky by spíše bylo zajištěno posuzování stavby z hlediska ochrany dřevin ještě před jejím povolením — ne nerespektováním této podmínky (a vytvořením stavu, kdy pravomocné povolené stavby bude automatickým důvodem pro povolování kácení).

Postup žalovaného (a před ním stavebního úřadu) je podle názoru žalobců vadný, neboť stavební řízení není řízením o změně územního rozhodnutí — přesto uvedeným postupem fakticky došlo k jeho změně. Jsou tak obcházena práva účastníků územního řízení — je možné, že by se proti územnímu rozhodnutí odvolali, kdyby uvedenou podmínku č. 20 neobsahovalo. Jestliže stavebníkovi podmínka č. 20 a podmínka č. 21 územního rozhodnutí nevyhovuje, měl a mohl požádat o změnu územního rozhodnutí — nezákonné však je, když mu stavební úřad (podjatý MHMP) a také žalovaný „vychází vstříc“ nerespektováním územního rozhodnutí.

Žalobci dokládají zbytečný rozsah kácení podle dokumentace prioritně projednané ve stavebním řízení (bez respektu k dřevinám):

Stanice Nádraží Krč

Dokument B.B17.003 "SOD 15 Stanice Nádraží Krč Technická zpráva" v Závěru kapitoly 3.8. odkazuje na náhradní výsadbu uvedenou v dokumentech SO I.D 14-90/31 Sadové úpravy, SO I.D 15-90/31 Sadové úpravy a SO I.D 62-90/31 Sadové úpravy.

Dokument E.2.02.013 "Situace sadových úprav SO I.D 14-90/31 Sadové úpravy, SO I.D 15-90/31 Sadové úpravy" popisuje náhradní výsadbu mimo jiné na pozemcích parc. č. 110/4, 110/26, 110/27, 110/28, 110/29 k.u. Krč a na pozemcích parc. č. 2/1, 2/2, 2/3, 2/4, 2/5, 2/6, 2/7, 12/3, 12/7, 15/1, 3320/1 k.u. Krč. Tyto pozemky se však v roce 2019 HMP a DPP HMP zavázaly poskytnout pro developerskou výstavbu, a to přijetím závazku k zajištění účelových změn územního plánu na těchto pozemcích a jejich následným převodem na budoucího developera těchto pozemků. Uvedené plyne z dokumentu označeného „*Iniciální rámcová dohoda o koordinovaném postupu v rámci projektu Metra I.D a okolní výstavby v lokalitě Praha – Nádraží Krč č. INO/35/05/006437/2019*“, který je volně ke stažení z Registru smluv na adrese <https://smlouvy.gov.cz/smlouva/9083867?backlink=moxk9>

V bodech smlouvy 4.4.1. respektive 4.4.2. se u vyjmenovaných pozemků konkrétně hovoří o 16.500 m² HHP kancelářských ploch a P+R parkoviště u severního vestibulu stanice metra D Nádraží Krč a o 23.500 m² HPP budov rozličného využití u jižního vestibulu stanice metra D Nádraží Krč.

Má-li na daných pozemcích v návaznosti na výstavbu stanice Nádraží Krč proběhnout komerční zástavba, je vyloučeno, aby na nich byla současně realizována rozsáhlá náhradní výsadba s dlouhodobou perspektivou, tj. perspektivou dosažení společenské funkčnosti.

Stanice Nové Dvory

Náhradní výsadba v dokumentu E.2.02.020 „*Situace sadových úprav — část I*“ je mimo jiné umístěna na pozemcích 2869/219, 2869/271 k.ú. Krč. Tyto pozemky jsou usnesením rady HMP č.1340 ze 7. 6. 2021 svěřeny do spravování Pražské developerské společnosti, příspěvková organizace. Podle důvodové zprávy usnesení č. 1340 jsou tyto pozemky určeny výlučně k zástavbě.

Je nemyslitelné, aby na pozemcích určených k zástavbě byla současně resp. před zástavbou realizována rozsáhlá náhradní výsadba a tato měla dlouhodobou perspektivu, tj. perspektivu dosažení dospělosti a plnění všech společenských funkcí pozitivně ovlivňujících životní prostředí.

Stanice Olbrachtova

Podle dokumentu E.2.02.010 „SO I.D-13-90/31 – Sadové úpravy“ je rozsáhlá náhradní výsadba umístěna na pozemek parc. č. 879/33 k.ú. Krč. Tento pozemek – stejně jako s ním sousedící pozemky — byl však usnesením rady HMP č. 1340 z 7. 6. 2021 svěřen do správy Pražské developerské společnosti, příspěvková organizace. Podle důvodové zprávy usnesení č. 1340 je tento pozemek určen k zástavbě.

Je nemyslitelné, aby na pozemcích určených k zástavbě byla současně resp. před zástavbou realizována rozsáhlá náhradní výsadba a tato měla dlouhodobou perspektivu (desítek let setrvání na daném stanovišti), tj. perspektivu dosažení dospělosti a plnění všech společenských funkcí pozitivně ovlivňujících životní prostředí.

Lze shrnout, že projektovou dokumentací pro stavební povolení tvrzená budoucí kompenzační opatření (náhradní výsadba) za rozsáhlé a pro kvalitu lokálního životního prostředí — znečištění ovzduší, prašnost, hluk — zásadní kácení stávajících dřevin je v rozporu s majetkovými dispozicemi a politickými rozhodnutími, které v mezidobu — před vydáním stavebního povolení - HMP učinilo. Platné smluvní závazky HMP/investora a svěřeni pozemků projektovou dokumentací určených pro kompenzační výsadbu za kácením způsobenou ekologickou újmou do Pražské developerské společnosti, přísp. org., znemožňují realizaci těchto kompenzačních opatření, která byla podmínkou souhlasů závazných stanovisek a vyjádření orgánů ochrany přírody a orgánů ochrany veřejného zdraví.

Povinností správních orgánů není „bezhlavě“ přejímat tvrzení předložené projektové dokumentace či závazných stanovisek, nýbrž tyto prověřovat a konfrontovat s jinými skutečnostmi v rámci zjišťování skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

I zásah do vlastnictví — porušení procesních práv

Žalobci ve svých podáních z února 2022 namítali, že z dokumentace a podmínek orgánů ochrany veřejného zdraví vyplývá, že ochrana před hlukem má být řešena mj. stavebním zásahem do oken okolních budov — a to včetně budov Kovařovicova čp. 1135-1139 (viz např. str 34 revizního stanoviska Ministerstva zdravotnictví, kde je uvedeno: „*Ochrana chráněného vnitřního prostoru staveb bude realizována zajištěním dostatečné neprůzvučnosti oken dotěsněním nebo jejich výměnou.*“ nebo podobně na jeho str. 35). **Napadáme, že stavebník neprokázal práva k bytovým jednotkám, které hodlá takto stavebně upravovat a ani smluvní zajištění práva provést na nich stavbu.**

Dále dochází k porušování procesních práv těchto vlastníků — s ohledem na to, že jsou vlastníky nemovitostí přímo měněných projednávanou stavbou, jsou účastníky podle § 109 písm. b) stavebníka a tedy je nutno s nimi jednat jako s účastníky podle § 27 odst. 1 správního řádu (viz § 112 odst. 1 stavebního zákona) — a to včetně doručování (§ 112 odst. 1 stavebního zákona, předposlední věta).

Ignorováním tohoto postavení pak stavební úřad i odvolací orgán způsobují naprostou nejistotu ohledně zásahu do vlastnických práv účastníků a také způsobují právní vady vydaných rozhodnutí.

Žalovaný na podstatu odvolacích námitek fakticky nereagoval (str. 47) resp. relativizoval v řízení zjištěné skutečnosti, a to, že plánovaná výstavba povede k překračování limitů hluku — uvedl: „*Ochrana chráněného vnitřního prostoru staveb bude v případě zjištění nezbytnosti opatření řešena podle Dokumentace pro stavební povolení investorem s vlastníky objektů a nebude podléhat správnímu řízení. Před zahájením stavby by mělo být provedeno přezkoumání stávajících protihlukových opatření, tj. prověření min. vzduchové neprůzvučnosti stávajících oken, jakožto nejslabšího fasádního prvku. V případě zjištění nižší hladiny neprůzvučnosti výplní, než je povolené minimum, budou určeny konkrétní protihlukové úpravy. Těmi úpravami mohou být například zlepšení těsnosti stávajících oken nebo jejich výměna za okna splňující dané limity. Daná opatření zajistí investor ve spolupráci s vlastníky objektů. Odvolací správní orgán k tomu závěrem dodává, že nejprve je skutečně nutné situaci prověřit, neboť nelze vyloučit i situaci, že opatření nebude nutné činit z důvodu dostatečné ochrany již dnes.*“

Podle žalobců se jedná o popření stavu věci, jak byl zjištěn v průběhu řízení — neboť jak akustická studie, tak orgány ochrany zdraví vycházejí ze zjištění, že k překračování limitů hluku dojde.

Stavební úřad a následně žalovaný nemohou obejít, ignorovat ustanovení stavebního zákona, podle kterých je k povolení stavby nezbytný souhlas vlastníků nemovitostí (které budou stavebně měněny) v případech, kdy není možné vyvlastnění (a vyvlastnění nařízením „stavebních úprav oken“ zde není možné), tím, že uvede, že 1. stavební úpravy možná neproběhnou (přesto, že z podkladů vyplývá, že jsou nutné a dokumentace je obsahuje a sám je stanovuje jako podmínku) a 2. že budou řešeny stavebníkem s vlastníky až dodatečně, mimo řízení.

Jak stavební povolení tak i žalované rozhodnutí je proto nezákonné. Zasahují přitom do procesních i vlastnických práv žalobců A, B a C — když došlo k povolení stavby měnící též nemovitost v jejich spoluvlastnictví, a to bez toho, že by k tomu dali souhlas (z titulu spoluvlastníků).

J k odmítání poskytnout kopie dokumentace (§ 168 stavebního zákona)

Žalobci v odvoláních dále napadali, že stavební úřad v průběhu řízení odmítl zástupcům Pankrácké společnosti, z.s. poskytnout kopie některých podkladů s odůvodněním, že se jedná o dokumentaci a že ji na základě ustanovení § 168 stavebního zákona neposkytne (jelikož Pankrácká společnost, z.s. nedoložila souhlas stavebníka). Stavební úřad v odůvodnění uvedl (str. 94 dole a dále, zvýraznění tučným písmem provedl žalobce)

„*Stavební úřad je toho názoru, že ke **kompletnímu zveřejnění projektové dokumentace** např. formou libovolného zasilání jakýchkoli / všech součástí elektronické projektové dokumentace nebyl důvod:*

— *Jednotliví účastníci v drtivé většině stejně sledovali oblast svého zájmu, tedy budoucí podobu záměru v místě, kde vlastní nemovitost; a tedy pak stavební úřad považuje za zcela dostatečné, pokud si takovou část projektové dokumentace ob-*

stará vlastními technickými prostředky např. telefonem nebo fotoaparátem.

— Spolky chránící životní prostředí mají zákonem daný rozsah působnosti. Dát k dispozici kompletní elektronickou či papírovou podobu kompletní projektové dokumentace by mohlo zcela jistě způsobit porušení ustanovení § 168 stavebního zákona.

— Co se týče kopírování či jiné plánografické činnosti, ta není vzhledem k velkým formátům některých výkresů v technických možnostech stavebního úřadu.

Z těchto důvodů bylo umožněno pořizování záznamu vlastním zařízením v neomezeném rozsahu, avšak elektronické či papírové kopie projektové dokumentace nahližejícím / účastníkům v případě nedoložení souhlasu ve smyslu § 168 stavebního zákona poskytovány nebyly.“

Jedná se o nezákonný postup. Předně, některé dokumenty, jejichž kopie odmítl stavební úřad poskytnout vůbec nejsou dokumentací, na kterou by se vztahovalo ustanovení § 168 stavebního zákona — např. hlukové studie, rozptylové studie, dendrologické průzkumů, plány sadových úprav — neboť se nejedná o dokumenty popisující primárně vlastní projekt ale o doklady o stavu území, o stavu životního prostředí

Zadruhé — účastníci nepožadovali zkopírování / zaslání kompletní projektové dokumentace, ale právě jen částí, které se dotýkaly jejich zájmu. Argumentace stavebního úřadu, že nebyl důvod poskytnout kompletní dokumentaci je tak mimoběžná, demagogická.

Ustanovení § 168 stavebního zákona podle výkladů míří i na ochranu autorských práv (viz část testu podle níže uvedeného judikátu NSS: „*Představit si lze například omezení poskytnutí kopie dokumentace jen na určité její části tak, aby zkopírovaná část dokumentace mohla sloužit žadatelem deklarovanému účelu, ale nemohla být zneužita jako podklad pro novou stavbu či její část*“) — představa, že nelze poskytnout ani části dokumentace z důvodu, že by ji pak odvolatelé (ať už sousedé, vlastníci nemovitostí, či spolek) použili k projektování vlastní trasy metra anebo že by podle ní sami stavěli metro je zcela absurdní. „*Přivlastnění*“ dokumentace pro vlastní projektové záměry tak v žádném případě nehrozilo a proto nebyl důvod pro její neposkytnutí.

Odmítnutí tak mělo jediný efekt — ztížilo možnost uplatnit námitky, neboť práce s fotografiemi je časově mnohem náročnější a ne vždy se podaří listy dobře a čitelně nafotit.

Argument velkými formáty je také účelový — velkoformátové listy lze případně okopírovat či naskenovat na víc samostatných menších listů o menším formátu. A i kdyby toto bylo komplikované, nevztahuje se tento argument na většinu dokumentace (její textové části).

Stavební úřad tak jednal v rozporu se zákonem a také v rozporu s výkladem ustanovení § 168 stavebního zákona obsaženého v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2019 čj. 2 As 256/2017-48 publikovaného ve sbírce pod č. 3926/2019 Sb. NSS.

Stavební úřad obsáhle ocitoval žalobci vznesené námitky proti odmítnutí poskytnutí kopii dokumentace, ale věcně citace uvedeného judikátu, ale věcně se s nimi nevypořádal, rozhodnutí neobsahuje argumentaci, která by reálně reagovala na kritéria stanovená judikátem. Napadené rozhodnutí je v tomto nepřezkoumatelné.

Žalovaný na uvedenou argumentaci žalobců (jako odvolatelů) v podstatě nereagoval (viz str. 42 žalovaného rozhodnutí) — pouze uvedl, že „*Odvolací správní orgán konstatuje, že stavebním úřadem byly účastníkům řízení kopírovány části spisu a umožněno pořizování kopií částí dokumentace vlastními prostředky. Ze spisového materiálu je zcela zřejmé, že se*

Pankrácká společnost s dokumentací v potřebném rozsahu seznámila, neboť bez tohoto seznámení by nemohla podávat námítky ryze odborného charakteru. Např. v souvisejícím rozhodnutí Městské části Praha 4, odboru životního prostředí a dopravy, ze dne 15. září 2021 pod čj.: P4/362395/21/OZPAD/HNL, SZ P4/487601/19, ke kácení dřevin ve svých námítkách Pankrácká společnost jako účastník řízení prohlašuje, že „Je tak seznámen s projektovou dokumentací, předloženou do stavebních řízení stejně jako s návrhem představeným DPP HMP účastníkům řízení z řad Kovařovicovy ulice (členům SVJ Kovařovicova) v březnu t.r. ...“ a dále, že „Odvolací správní orgán postupoval obdobným způsobem, neboť technické a personální vybavení úřadu mu neumožňuje kopírovat velkoformátové části dokumentace. Části spisu a části dokumentace, umožňující kopírování buď sám nahlízejícím poskytl, resp. jim umožnil pořídit je vlastními prostředky a zkompletovat si je.“

Žalovaný tak nepřekoumatelným způsobem zamítl odvolací námítku, když se nevypořádal s většinou uplatněných účelových argumentů. Namísto toho argumentuje tím, že žalobce D (i přes ztížený přístup k dokumentaci) podal námítky odborného charakteru.

Avšak — tím, že žalobce podal námítky však nijak není vyvrácen argument, že poskytnutí kopií dokumentace působilo šikanózně — stavebník dlouhé roky připravoval dokumentaci, ke které pak účastníci mají vznášet námítky ve lhůtách v řádu několika týdnů; správní orgán má pak zase libovolné časové období na zpracování rozhodnutí (*když lhůta k vydání rozhodnutí je jen pořádková*). Odmítnutí poskytnout kopii dokumentace (či skenů, poskytnutelných opakovaně více účastníkům! — *čímž by se snížila administrativní zátěž úřadu*) a nucení k jejímu focení vlastními prostředky a pak složitějšímu technickému zpracování není ničím jiným, než jen ztěžováním přípravy námitek účastníků — tedy šikanou v porovnání se stavebníkem (*který má libovolně času, než žádost podá*) a s vlastním úřadem (*který sám také fakticky nemá časové omezení*).

Toto porušení procesních práv žalobců vedlo ke ztížení podání námitek; jedná se o nezákonný postup, která má vliv na zákonnost žalovaného i prvostupňového rozhodnutí a to přesto, že žalobci přes obtíže námítky podali.

K k procesu

Žalobci napadli, že stavební úřad opakovaně vydával výzvu k seznámení s podklady (*zejm. když žadatel dodal nějaké nové informace k pozemkům*), ale pro účastníky nebylo zřejmé, kdy došlo k ukončení shromažďování podkladů — stavební úřad totiž nevydal výzvu podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu po doplnění „posledního podkladu“ před vydáním rozhodnutí. Účastníci proto neočekávali, že bude vydáno rozhodnutí — očekávali, že bude pokračovat další a další doplňování stavebníkem ... a že až už dojde konečně k poslednímu doplnění, bude jim tato skutečnost procesně řádně oznámena a bude jim dána možnost vyjádřit se k úplným podkladům před vydáním rozhodnutí. Je totiž v rozporu se zásadou součinnosti (*ustanovení § 4 správního řádu, zejm. jeho odst. 3 a odst. 4*), aby byly účastníci nuceni vyjadřovat se po každém parciálním doplnění podkladů v nejistotě, zda se již jedná o „poslední doplnění“. Žalobci odkázali k tomu na rozsudek NSS čj. 9 As 42/2014 -35, který jasně uvádí (bod 21), že

„Povinnost správního orgánu umožnit účastníku řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí je nutno považovat za jedno ze základních procesních práv účastníka správního řízení garantované již čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nelze připustit, aby byla tato povinnost obcházena obecným poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí kdykoliv v průběhu řízení (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem

ze dne 25. 6. 2009, čj. 15 Ca 258/2008 - 55, č. 2664/2012 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 104). Uvedená povinnost může být splněna pouze tak, že bude účastníkovi řízení řádně procesně sdělena, že se bude moci v konkrétním období mezi opatřením všech podkladů řízení a vydáním rozhodnutí seznámit s podklady a vyjádřit se k nim (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009 - 243, č. 2073/2010 Sb. NSS). Tato povinnost správního orgánu se vždy opětovně „obnoví“, jestliže účastník řízení sice již svého práva využil, ale správní orgán následně opatřil nový podklad rozhodnutí. Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je poskytnout účastníkovi řízení možnost seznámit se se všemi podklady, které správní orgán nashromáždil a na základě kterých hodlá vydat rozhodnutí. V návaznosti na to musí být účastníkovi umožněno se k těmto podkladům vyjádřit. Současně se svým vyjádřením může navrhnout doplnění dokazování nebo činit jiné návrhy dle § 36 odst. 1 správního řádu. V této souvislosti lze poukázat na to, že skutečnost, že se účastník řízení do této fáze řízení ve věci nevyjádřil, může být výrazem jím zvolené procesní strategie, kdy záměrně vyčkává do doby, až bude mít komplexní představu o nashromážděných podkladech rozhodnutí. V takovém případě pak představuje právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí pro účastníka zásadní moment celého řízení.“

V nyní projednávané věci byly po „poslední výzvě“ stavebního úřadu ještě doplňovány další podklady — a proto měli být účastníci s tímto seznámení — a měli jim být i oznámeno, že se jedná o „už poslední doplnění“.

Žalovaný na to reagoval tím, že uvedl (str. 41 žalovaného rozhodnutí): „Stavební úřad vydal výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí, a to dne 7. dubna 2020, kde upozornil účastníky řízení, kdy končí lhůta pro seznámení a kdy bude následně vydáno rozhodnutí ve věci. V dalších výzvách ze dne 20. listopadu 2020 a 27. dubna 2021 však neupozornil účastníky řízení, kdy končí lhůta pro seznámení a kdy bude následně vydáno rozhodnutí ve věci. Zároveň je však nijak neomezil v další komunikaci se stavebním úřadem např. možnosti podávání dalších námitek atp., proto odvolací orgán konstatuje, že postup nezpůsobil nezákonnost rozhodnutí. Odvolatelé v značném počtu sledovali aktuální změny spisu, a proto byli o situaci informováni.“

Jedná se o vadné vyřízení odvolací námítky — skutečnost, že někteří účastníci aktivně sledovali spis nijak neodstraňuje vadu, že ostatní účastníci nebyli o změnách spisu informováni (neboť není povinností neustále kontrolovat pohyby spisu — obzvláště když účastník spoléhá právě na ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu) — a hlavně, tento argument nijak nevyvrací to, že nikdo z účastníků nebyl zpraven o ukončení shromažďování podkladů a možnosti se vyjádřit právě před vydáním rozhodnutí — neboť ani ti, kteří aktivně sledovali pohyb ve spisu nemohli dopředu věštit, zda aktuální pohyb ve spisu je posledním doplněním (a mají očekávat rozhodnutí), anebo zda bude ještě doplňováno. Bagatelizování porušení ustanovení § 36 odst. 3 vypovídá o respektu žalovaného k procesním právům účastníků.

Žalobci v tomto odvolacím bodu uvedli doplnění námitek proti stavbě — které jim bylo oním postupem stavebního úřadu znemožněno (námitka tehdy probíhajících jednání o úpravě projektu s cílem zmenšit rozsah stavby a tak zabránit zbytočnému kácení u domu Kovařovicova, tj. před nemovitostmi žalobců A, B a C). Žalovaný, ač sám tvrdí, že napravil ono porušení § 36 odst. 3 provedením stavebním úřadem, nevyjádřil se k této námitce zmenšení rozsahu stavby a tedy zbytečnosti kácení.

**Zamítnutí této odvolací námitky je proto nezákonné — když ani žalovaný nerea-
goval na námitku, jejíž podání bylo žalobcům znemožněno vadným postupem stavební-
ho úřadu.**

**IV.
Žalobní návrh**

Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že žalobci byli zkráceni v právu na řádné projednání námitek, v právu na ochranu před negativními účinky projednávané stavby, což vedlo k nezákonnému zásahu do jejich práva na příznivé životní prostředí, a (krom žalobce D) též k zásahu do vlastnických práv, práva na soukromý a rodinný život, práva na zdraví. Tento zásah přitom způsobuje nezákonnost jak žalovaného, tak prvostup-ňového rozhodnutí.

Žalobci proto setrvávají na svém návrhu, aby soud vynesl tento

rozsudek

**I. Rozhodnutí rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 8. 3. 2022 čj. MD-32102/2021-130/61, sp. zn. MD/32102/2021/130
a rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 30. 6. 2021, sp. zn. S-MHMP 2588968/2019, čj. MHMP MHMP 794288/2021
se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**

II. Žalovaný je povinen uhradit žalobcům náklady soudního řízení do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám jejich právního zástupce.

**Mgr. Eva Napoleao dos Reis
Ing. Petr Hanzlík
Ing. Arnold Ptasznik
Pankrácká společnost, z.s.**